

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie august 2012

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 537/2011
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	19. apríla 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (fyzická osoba) vo svojej sťažnosti namietala porušenie svojich práv na spravodlivé súdne konanie a práva na súdnu ochranu.</p> <p>Dňa 10.11.2005 sa stala dopravná nehoda, pri ktorej sťažovateľka utrpela početné závažné poranenia. Dňa 1.8.2008 bol sťažovateľke vypracovaný posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia.</p> <p>Sťažovateľka sa žalobou na okresnom súde z 12. decembra 2008 domáhala náhrady škody na zdraví peňažným odškodnením bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré v dôsledku spomenutej nehody utrpela. Dňa 10. septembra 2010 okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol, keď jej nárok považoval za premlčaný. Toto rozhodnutie okresného súdu neskôr rozsudkom potvrdil aj odvolací (krajský) súd, ktorý sa stotožnil s názorom okresného súdu v tom, že pojem „dozvie o škode“ obsiahnutý v § 106 ods.1 Občianskeho zákonníka vyjadruje nie len vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyjadriť (vyčíslit') v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť na súde. Subjektívna dvojročná lehota sťažovateľke podľa okresného i krajského súdu uplynula 4.8.2008.</p> <p>Naopak sťažovateľka namietala, že táto lehota jej začala plynúť dňa 1.8.2008, kedy sa podľa jej tvrdení prvýkrát objektívne dozvedela o výške škody z posudku o bolestnom sťažení spoločenského uplatnenia vypracovanom ošetrojúcim lekárom.</p> <p>Sťažovateľka sa preto domáhala, aby ústavný súd zrušil tieto rozhodnutia okresného a krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. K porušeniu jej vyššie spomenutých práv malo dôjsť tým, že krajský súd dospel k arbitrárnym a svojvoľným záverom pri posudzovaní začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatoval, že všeobecný súd použil správny predpis (Občiansky zákonník), správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval. Ústavný súd pokračoval a dodal, že krajský súd v tomto prípade vychádzal z dôležitej zásady občianskeho súdneho konania vyjadrenej ako „vigilantibus iura“ („každý nech si stráži svoje práva“), z ktorej okrem iného vyplýva priama závislosť ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania od ich aktívneho uplatňovania.</p> <p>Ústavný súd, ktorý preskúmal aj súvisiace trestné konanie konštatoval, že závery krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné, predčasné, arbitrárne, resp. za také, ktoré by odporovali podstate a zmyslu aplikovaných právnych noriem.</p> <p>V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že jej v označenom súdom konaní nebola poskytnutá náležitá ochrana jej legitímnych práv uviedol, že všeobecný súd nemôže porušiť základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie, ak postupuje v súlade</p>

	<p>s účinnou právnou normou.</p> <p>V rozhodnutí ústavný súd ďalej uviedol, že o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Sťažnosť sťažovateľky bolo taktiež potrebné posudzovať aj v kontexte potreby zaručenia právnej istoty ako princípu právneho štátu, z ktorého vychádzala žalovaná strana pri vznesení námietky premlčania, na čo inak mala legitímne oprávnenie.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky.</p>
 Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

 spisová značka	 II. ÚS 26/2012
 sudca spravodajca	Sergej Kohut
 druh konania	 čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
 druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	 Nález - vyhovené
 dátum rozhodnutia	 25. apríla 2012
 dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	 čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
 skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (fyzická osoba) namietala porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníkom konania vedeného pred okresným súdom, v ktorom sa domáhala proti žalovanej S., a. s. zaplatenia sumy 358,63 € s príslušenstvom. Žalobu odôvodnila tým, že 5. septembra 1997 uzatvorila ako príjemca so žalovaným ako povinným zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu S., a. s., ktorou sa žalovaný zaviazal vyplácať doživotne sťažovateľke pevnú sumu. Sťažovateľka odišla do starobného dôchodku 30. júla 1997 a žalovaný jej mesačne vyplácal podľa zmluvy mesačné plnenie do marca 2010. V decembri 2009 bola sťažovateľke doručená žalovaným s poukazom na § 582 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení výpoveď zmluvy z 26. októbra 2009, z ktorej vyplýva, že zmluva zaniká ku koncu najbližšieho kalendárneho štvrtroka, t. j. k 31. marcu 2010, a tým zaniká aj povinnosť žalovaného poskytovať plnenie. Podľa názoru sťažovateľky bola táto výpoveď zo zmluvy neplatná, pretože zmluva nebola uzatvorená na dobu neurčitú (čo je jednou z podmienok platnosti výpovede z nej podľa § 582 Občianskeho zákonníka), ale na dobu určitú. V dôsledku toho povinnosť žalovaného platiť sťažovateľke sumu 358,63 € naďalej trvá. Sťažovateľka žalobou uplatnila nárok na zaplatenie mesačnej platby za apríl 2010, ktorá jej mala byť žalovaným zaplatená 15. apríla 2010.</p> <p>Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť s odôvodnením, že zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a možno ju podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vypovedať, ale aj preto, že je neplatná, a to jednak z dôvodu, že tento zmluvný typ má predpísanú písomnú formu a za žalovaného bola zmluva podpísaná inými osobami než oprávnenými na písomné právne úkony v mene žalovaného, a jednak pre rozpor so zákonom, pretože plnenie na základe zmluvy je hospodársky neodôvodneným plnením bez protihodnoty, čo je v rozpore s § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a plnenie je plnením nemožným (§ 575 Občianskeho zákonníka).</p> <p>Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom 30. marca 2011, a to tak, že žalobe sťažovateľky v celom rozsahu vyhovel a priznal jej i náhradu trov konania.</p> <p>Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. O odvolaní žalovaného rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania.</p> <p>Porušenie svojho práva podľa už spomenutých článkov odôvodnila sťažovateľka</p>

	<p>tým, že rozsudok je arbitrárný a svojvoľný, pokiaľ krajský súd dospel k záveru, podľa ktorého zmluva o dôchodku je zmluvou uzatvorenou na dobu neurčitú a možno ju podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vypovedať. Výklad ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka krajským súdom podľa názoru sťažovateľky poprel účel a zmysel tohto ustanovenia. Ďalej sťažovateľka poukázala aj na to, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený princíp právnej istoty, pretože krajský súd v iných obdobných veciach rozhodoval opačne a dospel v týchto veciach k záveru, že obsahovo totožné zmluvy uzatvorené žalovaným s inými osobami sú uzatvorené na dobu neurčitú, rovnaké výpovede žalovaného z nich sú neplatné, povinnosť žalovaného na základe rovnakých zmlúv plniť iným osobám trvá a žalovanému bolo právoplatne uložené túto povinnosť splniť.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či rozsudkom krajského súdu z 26. septembra 2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla v podstate dva dôvody, pre ktoré je presvedčená, že rozsudkom krajského súdu z 26. septembra 2011 došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:</p> <p>a) prvým dôvodom je extrémne nesprávny výklad a aplikácia § 842 a § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka krajským súdom spôsobom, ktorý popiera účel a zmysel týchto ustanovení, a</p> <p>b) druhým dôvodom je to, že krajský súd v iných obdobných veciach právne posúdil totožné skutkové zistenie celkom odlišne.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že krajský súd správne vychádzal z toho, že predmetná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi je zmluvou o dôchodku podľa 17. hlavy 8. časti Občianskeho zákonníka. Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že neobstojí taký výklad týchto ustanovení krajským súdom, podľa ktorého krajský súd pri aplikácii § 842 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, podľa ktorého takúto zmluvu možno vypovedať postupom podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že zákonodarca vymedzuje trvanie predovšetkým tým, že používa pojem „na doživotie“, a umožňuje tak zmluvu „na doživotie“ uzatvoriť. V takom prípade je zjavne zmyslom právnej úpravy poskytnúť osobe z takejto zmluvy oprávnenej záruku plnenia zo strany osoby povinnej na doživotie, teda do zániku zmluvy. Vypovedať zmluvu o dôchodku by bolo možné iba v prípade, ak by takýto postup pripúšťal Občiansky zákonník. Krajský súd bol toho názoru, že Občiansky zákonník tento postup pripúšťa v § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru ústavného súdu tento záver krajského súdu neobstojí, pretože je v rozpore s účelom a zmyslom (špeciálnej) právnej úpravy zmluvy o dôchodku.</p> <p>Bolo by v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola (v takýchto prípadoch) narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť.</p> <p>Preto je v takýchto prípadoch vylúčené tento zmluvný typ ukončiť výpovedou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka.</p> <p>Pre úplnosť ústavný súd uviedol i to, že dojednanie zmluvy o dôchodku „na doživotie“ je navyše nepochybne potrebné považovať z hľadiska povahy tohto dojednania za dojednanie zmluvy na dobu určitú.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že pokiaľ krajský súd pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy tento účel, vykladal dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka nekonformným spôsobom, pričom extrémne nesprávnu interpretáciu a aplikáciu hmotného práva v okolnostiach danej veci nebolo možné posúdiť inak, ako porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Navyše, z priložených právoplatných rozsudkov krajského súdu vyplynulo, že krajský súd v iných obdobných veciach právne posúdil totožné skutkové zistenie celkom odlišne.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu</p>

	<p>princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že aj zistenie, že krajský súd v analogických veciach iných účastníkov konania rozhodol odlišným spôsobom, než tomu bolo napadnutým rozhodnutím, ovplyvnilo jeho záver o porušení označených práv.</p> <p>Keďže právne závery krajského súdu, tak ako sú už uvedené, boli zjavne arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu z 26. septembra 2011 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 584/2011
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález – v časti vyhovené, v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	16. mája 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (fyzická osoba) namietala porušenie svojich vyššie uvedených práv rozhodnutiami okresného a krajského súdu vo veci navrátenia maloletých detí do miesta obvyklého pobytu.</p> <p>Okresný súd svojim uznesením a následne aj krajský súd svojim uznesením vyhovel návrhu manžela sťažovateľky k navráteniu 3 maloletých detí do miesta obvyklého pobytu do Spojených štátov amerických. Dňa 31.5.2011 podal manžel sťažovateľky návrh na odňatie detí sťažovateľke (matke) a ich odovzdanie otcovi s účelom návratu do Spojených štátov amerických. Súčasne právny zástupca otca vyzval matku k odovzdaniu detí otcovi s účelom vycestovania do Spojených štátov amerických.</p> <p>Okresný súd svojim uznesením vyzval matku maloletých detí, aby sa dobrovoľne podrobila uzneseniu okresného súdu k návratu detí do krajiny obvyklého pobytu. Sťažovateľka podala na ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy vo veci porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rovnosť v súdnom konaní podľa 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd. Sťažovateľka tiež podala žiadosť o odloženie exekúcie súdneho rozhodnutia na okresný súd. Okresný súd návrh matky na odklad výkonu rozhodnutia zamietol.</p> <p>Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že všeobecný súd zlyhal v oblasti ochrany subjektívnych práv sťažovateľky a to vydaním rozhodnutia (a hlavne nekonaním), ktoré vykazuje znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle, a ktoré nemá legitímny základ, a kde je extrémny nesúlاد medzi právnymi závermi a skutkovým stavom.</p> <p>Sťažovateľka ďalej uviedla, že otec maloletých detí sa k odvolaniu podanému sťažovateľkou vyjadril. Táto skutočnosť podľa sťažovateľky jasne vyplýva z napadnutého uznesenia, keďže odvolací súd sa v napadnutom rozsudku odvolával na vyjadrenie otca k odvolaniu, ktoré podala sťažovateľka. V odvolacom konaní nebolo nariadené odvolacie pojednávanie, a odvolací súd vyjadrenie otca k odvolaniu sťažovateľky ani nedoručil sťažovateľke na vyjadrenie. Sťažovateľke bolo podľa jej tvrdení znemožnené reagovať na právnu argumentáciu, ktorú uviedol otec detí v odvolacom konaní.</p>
ratio decidendi	<p>Predmetom sťažnosti, ktorú ústavný súd prijal na ďalšie konanie, bolo tvrdenie sťažovateľky, že postupom krajského súdu v odvolacom konaní a jeho uznesením z 28. apríla 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. mája 2011, došlo k porušeniu označených základných práv.</p>

	<p>Ústavný súd poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca. Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou rovnosťou zbraní je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu uvedeným postupom krajského súdu v odvolacom konaní bola nepochybne porušená jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania, pretože sťažovateľke nebolo umožnené zaujať svoje stanovisko k vyjadreniu otca detí k jej odvolaniu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatoval porušenie základného práva sťažovateľky na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavný súd vyhovel návrhu a zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p>
 Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	EŠLP: Komanický v Slovenská republika zo 4. júna 2002

 spisová značka	 II. ÚS 583/2011
 sudca spravodajca	Sergej Kohut
 druh konania	 čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
 druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	 Nález – v časti vyhovené, v časti nevyhovené
 dátum rozhodnutia	 21. júna 2012
 dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	 čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach
 skutkový stav a základné fakty	<p>V tejto veci ide o spojené sťažnosti správcu konkurznej podstaty (fyzická osoba) úpadcu (spol. s r. o. v konkurze, ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a ďalšej fyzickej osoby (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“)</p> <p>Sťažovateľ v 2. rade podal proti uzneseniu konkurzného súdu o zvolaní schôdzy konkurzných veriteľov odvolanie. V odvolaní namietal, že konkurzný súd zvolal schôdzu konkurzných veriteľov na základe nekvalifikovaného návrhu skupiny konkurzných veriteľov a údajných konkurzných veriteľov, ktorí v súhrne nedosahujú zákonom kogentne predpísaný kvalifikovaný podiel najmenej 30 % zo všetkých konkurzných pohľadávok konkurzných veriteľov s hlasovacím právom.</p> <p>Konkurzný súd na pojednávaní 20. septembra 2010 a rozhodol tak, že súd zbavuje sťažovateľa funkcie správcu konkurznej podstaty a do funkcie nového správcu konkurznej podstaty ustanovuje inú ďalšiu fyzickú osobu tak, ako to schválila schôdza konkurzných veriteľov. Proti uzneseniu konkurzného súdu z 20. septembra 2010 podali sťažovatelia odvolanie.</p> <p>Najvyšší súd o odvolaní sťažovateľa v 2. rade proti uzneseniu konkurzného súdu zo 16. augusta 2010 a odvolaniach sťažovateľov proti uzneseniu konkurzného súdu z 20. septembra 2010 rozhodol uznesením zo 14. decembra 2010 tak, že odvolaniami napadnuté uznesenia konkurzného súdu potvrdil.</p> <p>Uzneseniu krajského súdu zo 16. augusta 2010 sťažovateľ v 2. rade vytýkal jeho nepreskúmateľnosť v časti, v ktorej konkurzný súd zvolal schôdzu konkurzných veriteľov na základe návrhu veriteľa, pričom krajský súd túto skupinu veriteľov bližšie nekonkretizoval (označením konkrétnych veriteľov a podielu ich pohľadávok). Podľa sťažovateľa tento veriteľ mal iba nedostatočný 6,048 % podiel pohľadávok.</p> <p>Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu z 20. septembra 2010 sťažovatelia uviedli,</p>

	<p>že k výmene správcu konkurznej podstaty došlo na základe zmanipulovaného a nezákonného hlasovania schôdze konkurzných veriteľov o nezákonnom návrhu na nového správcu predloženého veriteľom s nekvalifikovaným podielom konkurzných pohľadávok. Konkurzný súd namietaným uznesením zbavil sťažovateľa v 1. rade funkcie správcu konkurznej podstaty a do funkcie nového správcu ustanovil iného správcu tak, ako to schválila schôdza konkurzných veriteľov na základe návrhu predloženého veriteľom. Sťažovatelia tvrdili, že tento veriteľ mal však podľa konkurzného spisu nedostatočný, iba 17,06 % podiel konkurzných pohľadávok, pričom zákon o konkurze a vyrovnaní vyžaduje najmenej 30 % podiel zo súčtu všetkých prihlásených pohľadávok.</p> <p>Sťažovatelia ďalej uviedli, že v rozpore s rozhodnutím konkurzného súdu o hlasovacom práve sa na hlasovaní o návrhu na ustanovenie nového správcu nelegitímne a nezákonne zúčastnili a do celkových výsledkov hlasovania boli manipulatívne započítané aj subjekty úplne bez hlasovacieho práva, dokonca aj konkurzní veritelia, ktorí na tomto hlasovaní neboli prítomní.</p> <p>Podľa sťažovateľov najvyšší súd vo svojom odvolacom rozhodnutí nerešpektoval svoju vlastnú judikatúru, podľa ktorej pri konaní a rozhodovaní o zbavení funkcie pôvodného správcu a ustanovení nového správcu na základe hlasovania schôdze konkurzných veriteľov musí súd skúmať splnenie zákonných podmienok zvolania schôdze veriteľov, resp. prípustnosti zvolania schôdze veriteľov, jej priebeh a hlasovanie. Ďalej uviedli, že najvyšší súd zároveň arbitrárne ignoroval aj svoju povinnosť preskúmať pravdivosť dôvodných, opodstatnených a právne významných odvolacích námietok a argumentov odvolateľov, keď vo svojom rozhodnutí uviedol: „Ani v jednom prípade odvolanie nie je dôvodné (aj keby ich údaje boli pravdivé).“</p> <p>Sťažovateľ v 1. rade namietali tiež postup najvyššieho súdu v čase medzi podaním odvolaní a vydaním odvolacieho rozhodnutia, ktorým podľa nich došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci v ich prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Ďalej namietali, že žiadny zo zainteresovaných súdov neupovedomil sťažovateľov o tom, že proti uzneseniu konkurzného súdu z 20. septembra 2010 podal odvolanie aj iný účastník konania, pričom konajúce súdy porušili zákonnú povinnosť predložiť odvolanie druhého účastníka sťažovateľom na vyjadrenie.</p> <p>Sťažovateľ v 1. rade tiež namietal, že najvyšší súd mu neumožnil ako účastníkovi odvolacieho konania nahliadnuť do konkurzného spisu, pričom odvolací súd priamo vo svojom uznesení označil túto jeho snahu za „ďalšie obštrukcie“.</p> <p>Porušenie základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi a práva na nezávislý a nestranný súd postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní sťažovatelia odôvodňovali skutočnosťou, že o jednotlivých veciach týkajúcich sa konkurzného konania na majetok úpadcu nekonal a nerozhodoval len terajší odvolací senát, ale v týchto veciach rozhodovali viaceré senáty.</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozohol, že uznesením Najvyššieho súdu zo 14. decembra 2010 a konaním, ktoré mu predchádzalo boli porušené ich vyššie spomenuté práva.</p>
ratio decidendi	<p><u>K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 1 paktu</u></p> <p>V rozhodnutí ústavného súdu sa uvádza, že obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdov, ktoré je v rozpore so zákonom, je v zásade porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Jeho zákonný rámec určuje § 157 ods. 2 OSP, pričom toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 OSP). Ustanovenie § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 167 ods. 2 OSP treba z hľadiska čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže</p>

meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

V odôvodnení namietaného rozhodnutia najvyšší súd konštatoval nedôvodnosť odvolaní sťažovateľov (a to aj v prípade pravdivosti ich odvolacích námietok), pričom tento právny záver odôvodnil tým, že bolo v právomoci konkurzného súdu odvolať správcu aj bez návrhu konkurzných veriteľov a súd mohol zvolať schôdzu veriteľov aj bez súčinnosti veriteľov (teda z vlastného podnetu) podľa § 10 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní. V kontexte takto koncipovaného odôvodnenia sa javila nedôvodnou námietka sťažovateľov, že najvyšší súd sa preskúmateľne nevysporiadal s ich odvolacími námietkami a argumentmi, resp. neodôvodnil, prečo tieto námietky a argumenty odmietol. Z tohto aspektu preto ústavný súd nepovažoval namietané rozhodnutie za arbitrárne.

V svojom rozhodnutí ústavný súd ďalej uviedol, že ustanovenie § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní aj napriek svojej legislatívne zložitej konštrukcii dôsledne rozlišuje v otázke ustanovenia správcu kompetenciu súdu a kompetenciu schôdze konkurzných veriteľov. Prvé tri vety citovaného ustanovenia definujú prípady, kedy o odvolaní a ustanovení nového správcu rozhoduje výlučne súd, a to buď na návrh správcu, resp. bez návrhu, pre ktoré predpokladá existenciu dôležitých dôvodov.

V tomto prípade súd nerozhoduje o zbavení správcu funkcie, pretože k zániku funkcie doterajšieho správcu dochádza ex lege rozhodnutím schôdze veriteľov, pre ktoré rozhodnutie zákon žiadne dôvody nestanovuje.

Z výroku uznesenia konkurzného súdu z 20. septembra 2010 vyplynulo, že konkurzný súd zbavil sťažovateľa v 1. rade funkcie správcu konkurznej podstaty a do funkcie ustanovil nového správcu tak, ako to schválila schôdza konkurzných veriteľov.

V okolnostiach posudzovaného prípadu je rozhodnutie konkurzného súdu zmätočné, pretože výrok rozhodnutia nezodpovedá jeho odôvodneniu. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že k zbaveniu (zániku) funkcie správcu (sťažovateľa v 1. rade) došlo rozhodnutím schôdze konkurzných veriteľov, čomu nezodpovedá výrok rozhodnutia o zbavení správcu funkcie súdom. Z odôvodnenia rozhodnutia konkurzného súdu z 20. septembra 2010 však nevyplynuli žiadne dôvody na zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty súdom, naopak, vyplývalo z neho, že k zániku funkcie správcu došlo na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, pre ktoré zákon žiadne dôvody nestanovuje.

Až z rozhodnutia odvolacieho súdu sa tak sťažovatelia dozvedeli o existencii dôvodov na zbavenie funkcie správcu, teda o skutočnostiach, ktoré neboli prvostupňovým súdom hodnotené. V tomto štádiu konania už sťažovatelia nemali možnosť zaujímať ku skutočnostiam odôvodňujúcim iný právny záver odvolacieho súdu stanoviská, navrhnovať dôkazy na ich vyvrátenie alebo aspoň spochybnenie a vyjadrovať sa aj k ich právnej relevantnosti vo vzťahu k predmetu konania. Ide o procesné práva, ktoré môže účastník uplatniť nielen v konaní na súde prvého stupňa, ale aj v odvolacom konaní. Realizácia týchto práv v odvolacom konaní je však znemožnená, ak odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvého stupňa z iného právneho dôvodu vychádzajúceho zo skutočností, ktorými sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal a ku ktorým sa neúspešný účastník nevyjadroval, pretože k tomu nemal dôvod. Znemožnenie realizácie procesných práv účastníka v takomto prípade je prakticky dôsledkom nerešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania odvolacím súdom, lebo účastníkovi konania odopiera možnosť prieskumu správnosti nových skutkových zistení a dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

V tomto smere bol teda postup najvyššieho súdu svojvoľný (arbitrárny), a teda v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 paktu.

Ústavný súd ďalej konštatoval, že najvyšší súd postupoval obdobne aj pri odôvodňovaní svojho právneho záveru, podľa ktorého konkurzný súd mohol zvolať schôdzu konkurzných veriteľov aj bez súčinnosti veriteľov. Z uznesenia konkurzného súdu zo 16. augusta 2010 však nepochybne vyplynulo, že schôdza veriteľov bola konkurzným súdom zvolaná na návrh označených konkurzných veriteľov a s nimi navrhnutým programom. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd

za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od vecí samej alebo aj celkom nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd považoval skutkové a právne závery najvyššieho súdu vyslovené v namietanom rozhodnutí za zjavne svojvoľné a arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Na základe uvedeného ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 1 paktu uznesením najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny

Podstata námietok sťažovateľov spočívala v tom, že o jednotlivých veciach týkajúcich sa konkurzného konania na majetok úpadcu nekonal a nerozhodoval len terajší odvolací senát, ale v týchto veciach rozhodovali viaceré senáty najvyššieho súdu, dôkazom čoho sú viaceré konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu v konkurznej veci úpadcu. Zo zapožičaného konkurzného spisu krajského súdu ústavný súd zistil, že odvolanie sťažovateľa v 2. rade proti uzneseniu krajského súdu zo 16. augusta 2010 bolo spolu so spisom predložené najvyššiemu súdu 24. septembra 2010. Vec bola pridelená na rozhodnutie senátu. Z uvedeného vyplynulo, že rozhodujúcim pre pridelenie vecí (odvolaní) sťažovateľov bol rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2010 vydaný opatrením predsedu najvyššieho súdu zo 14. decembra 2009.

Po preskúmaní postupu najvyššieho súdu v súvislosti s pridelením predmetnej veci senátu a vychádzajúc zo schváleného rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2010 ústavný súd nezistil rozpor v postupe najvyššieho súdu a sťažovateľmi označeným základným právom. S poukazom na uvedené zistenie ústavný súd konštatoval, že pridelením vecí sťažovateľov a vydaním namietaného rozhodnutia najvyšší súd neporušil základné právo sťažovateľov na zákonného sudcu.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny

Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí v ich prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v súvislosti s postupom najvyššieho súdu, ktorý neupovedomil sťažovateľov pred vydaním odvolacieho rozhodnutia o spojení prebiehajúcich konaní o odvolaniach sťažovateľov. Navyše, konajúce súdy neumožnili sťažovateľom vyjadriť sa k odvolaniu druhého účastníka odvolacieho konania.

Podľa sťažovateľa v 1. rade najvyšší súd mu neumožnil ako účastníkovi odvolacieho konania nahliadnuť do konkurzného spisu. Námietka sťažovateľov, že najvyšší súd nerozhodol o spojení konaní vo veciach odvolaní sťažovateľov na spoločné konanie, nemá podľa ústavného súdu ústavnoprávny rozmer v okolnostiach danej veci.

Pokiaľ išlo o námietku sťažovateľa v 1. rade, že mu nebolo umožnené nahliadnuť do konkurzného spisu, ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ v 1. rade svoje tvrdenie nijako nepreukázal. Obsah konkurzného spisu nijako nepreukazuje, že by sťažovateľ v 1. rade (potom, čo bol spis postúpený najvyššiemu súdu) žiadal o nahliadnutie do spisu, resp. že by mu najvyšší súd neumožnil toto právo realizovať. Ústavný súd preto považoval uvedenú námietku sťažovateľa v 1. rade za nepreukázanú, a teda nedôvodnú.

V danej situácii už ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj otázkou namietaného porušenia práv sťažovateľov podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, čl. 26 ods. 1 listiny a čl. 13 dohovoru, pretože vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 1 paktu namietaným rozhodnutím napĺňa účel, ktorý sťažovatelia sledovali podaním sťažností ústavnému súdu.

Vzhľadom na citované ustanovenia ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu zo 14. decembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze v rozsahu jeho ústavnej povinnosti rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov ústavne konformným spôsobom.

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd: IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 116/06 EŠLP: Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, Georadias v. Grécko z 29. mája 1997, Higgins v. Francúzsko z 19. februára 1998
--	--

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	II. ÚS 6/2012
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o s'ťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	30. mája 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	S'ťažovateľ (fyzická osoba) namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o neplatenie nájomného. Konanie sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že pokiaľ išlo o kritérium zložitosti veci, išlo o vec skutkovo zložitú. Z právneho hľadiska však vec zložitou nebola.</p> <p>Pri hodnotení správania s'ťažovateľa ústavný súd konštatoval, že s'ťažovateľ určitou mierou k týmto priet'ahom prispel sám. Niekoľkomesačné priet'ahy spôsobil s'ťažovateľ podaním nedostatočne špecifikovanej žaloby a nezaplatením súdneho poplatku spolu s návrhom na začatie konania, na zaplatenie ktorého ho súd musel vyzývať.</p> <p>Ústavný súd dospel k názoru, že okresný súd od decembra 2010 do apríla 2012 nepostupoval dostatočne efektívne a nevykonával vo veci úkony, ktoré by smerovali k čo najrýchlejšiemu odstráneniu právnej neistoty s'ťažovateľa.</p> <p>Vzhľadom na to vyslovil ústavný súd porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.</p> <p>Ústavný súd považoval za primerané priznať s'ťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	***

spisová značka	II. 24/2012
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o s'ťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	21. júna 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	S'ťažovateľ (právnická osoba) namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie pohľadávky z titulu zmluvného nároku z lízingovej zmluvy. Konanie sa začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>Pokiaľ išlo o zložitost' veci, ústavný súd dospel k záveru, že predmetné konanie nebolo po právnej ani faktickej stránke zložitú, keďže išlo o vec, ktorej predmetom bol nárok na zaplatenie pohľadávky z lízingovej zmluvy, teda vec patriacu do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.</p> <p>Pri hodnotení kritéria správania sa s'ťažovateľa v namietanom konaní nezistil ústavný súd žiadnu významnú okolnost', ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní</p>

	<p>k zbytočným priet'ahom.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že po preskúmaní postupu okresného súdu zistil, že okresný súd spôsobil predĺženie konania predovšetkým svojou nečinnosťou a neefektívnou činnosťou. Celkovo bol okresný súd v tejto veci nečinný 56 mesiacov a za tento čas navykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas súdneho konania nachádzala. Ústavný súd ďalej poznamenal, že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v prípade, ak sa na ten účel včas prijali adekvátne opatrenia.</p> <p>Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov.</p> <p>Ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie 2 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 9/2012
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	11. júla 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia (fyzické osoby) namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určení neplatnosti dohody o vydaní veci. Konanie sa začalo v roku 2007.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatoval, že v prípade sťažovateľov došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene doterajšieho účastníka konania na strane žalobcu, a to na základe univerzálnej sukcesie (z titulu dedenia). Keďže univerzálna sukcesia vyvoláva automaticky aj procesnoprávne nástupníctvo, konajúci súd nemusel uplatňovanú zmenu uznesením pripustiť. Oznámením zo 6. júla 2011 sťažovatelia vstúpili do predmetného konania v tom štádiu, v akom sa nachádzalo pred zmenou účastníkov konania.</p> <p>Pokiaľ išlo o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom. Sťažovatelia neprispeli svojim správaním k priet'ahom v konaní, aktívne sa dožadovali pokračovania v konaní a taktiež podali kvalifikovanú sťažnosť na priet'ahy v konaní.</p> <p>Ústavný súd ďalej konštatoval, že počas minimálne jedného roka okresný súd nevykonával v danej veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzali.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov.</p> <p>Vzhľadom na to, že 2. apríla 2012 okresný súd uznesením rozhodol o zastavení konania, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.</p> <p>Ústavný súd ďalej priznal každému sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 107/2012
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález - nevyhovené
dátum rozhodnutia	11. júla 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ (fyzická osoba) namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom krajského súdu v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Konanie sa začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatoval, že pokiaľ išlo o kritérium zložitosti veci, dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej zložitosti veci. Ústavný súd však dodal, že zdĺhavejší priebeh napadnutého konania je možné pripísať aj na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci (opakované znalecké dokazovanie).</p> <p>Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní pred krajským súdom, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným prietahom.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a konštatoval, že tento krajský súd konal vo veci v podstate priebežne s výnimkou obdobia po 11. apríli 2011, keď nariadil doplnenie znaleckého dokazovania, avšak bez využitia prostriedkov nápravy, ktoré mal k dispozícii podľa Občianskeho súdneho poriadku (napr. uloženie poriadkovej pokuty), strpel, aby k doplneniu znaleckého posudku došlo až 7. februára 2012. Okrem tohto obdobia neefektívneho konania však krajský súd vykonal vo veci množstvo účinných úkonov smerujúcich k odstráneniu právnej neistoty v danej veci.</p> <p>Na záver ústavný súd konštatoval, že postup krajského súdu, aj keď nebol vždy bez prietáhov, sa zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní krajského súdu porušené nebolo.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracoval: Mgr. Tomáš Majerník

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.